

## บทที่ 5

### สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อ 1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ 2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการกำกับตนเองของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ 3. เพื่อศึกษาอิทธิพลการกำกับตนเองที่ส่งผลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ และ 4. เพื่อศึกษาปัจจัยในการกำกับตนเองที่ส่งผลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ ซึ่งได้ออกแบบงานวิจัยเป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ โดยเก็บข้อมูลจากนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2563 จำนวน 408 คน เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามการกำกับตนเอง ที่มีต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ จากนั้นจึงทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยการหาค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation) และทำการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติทดสอบ t-test

#### สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิเคราะห์ผลของการสำรวจนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ สามารถสรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้ นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ กลุ่มนี้มีทั้งหมด 408 คน นักศึกษาส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 2 จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 35 รองลงมาอยู่ระดับชั้นปีที่ 3 จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 27.2 อยู่ระดับชั้นปีที่ 4 จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 22.3 และอยู่ระดับชั้นปีที่ 1 และระดับชั้นปีที่ 5 มีจำนวนใกล้เคียงกัน นักศึกษาส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ในช่วง 2.50-3.49 จำนวน 203 คน คิดเป็นร้อยละ 49.8 รองลงมาคือมีเกรดเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป จำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 48 นักศึกษาศึกษาอยู่ในสาขาวิชาคณิตศาสตร์มากที่สุด จำนวน 81 คิดเป็นร้อยละ 19.9 รองลงมาศึกษาอยู่ในสาขาวิชาภาษาไทย จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 18.4 และน้อยที่สุดคือศึกษาอยู่ในสาขาวิชาประถมศึกษา จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 นักศึกษาส่วนใหญ่มาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 40.93 รองลงมาคือมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 16.42 และน้อยที่สุดคือมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 9.07

1. พฤติกรรมการรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ( $M=189.69, S.D.= 37.06$ ) และเมื่อพิจารณาการรู้

สารสนเทศออกตามรายด้านทั้ง 5 ด้าน พบว่า การรู้สารสนเทศของนักศึกษาครุศาสตร์การกำหนดความต้องการสารสนเทศ การเข้าถึงสารสนเทศ และ การประยุกต์ใช้สารสนเทศมีค่าคะแนนอยู่ในระดับปานกลาง ( $M=30.18, S.D.=6.38$ ;  $M=30.25, S.D.=6.11$ ;  $M=30.80, S.D.=6.31$ ) ส่วนการประเมินและจัดการสารสนเทศ มีค่าคะแนนอยู่ในระดับมาก ( $M=46.11, S.D.=9.37$ ) และการมีจริยธรรมในการใช้สารสนเทศมีค่าคะแนนอยู่ในระดับมากที่สุด ( $M=52.36, S.D.=10.83$ )

2. พฤติกรรมการกำกับตนเองในการรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ( $M=3.83, S.D.=0.69$ ) และเมื่อพิจารณาการกำกับตนเองในการรู้สารสนเทศออกตามรายด้านทั้ง 3 ด้าน พบว่า การกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยส่วนบุคคลอยู่ในระดับมาก ( $M=3.87, S.D.=0.81$ ) การกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับมาก ( $M=3.76, S.D.=0.74$ ) และการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยพฤติกรรมในการกำกับตนเองอยู่ในระดับมาก ( $M=3.84, S.D.=0.75$ )

3. อิทธิพลการกำกับตนเองที่ส่งผลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ พบว่า การกำกับตนเองในการรู้สารสนเทศมีความสัมพันธ์กับการรู้สารสนเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ( $r=.69, p<.01$ ) การกำกับตนเองในการรู้สารสนเทศสามารถอธิบายการรู้สารสนเทศได้ร้อยละ 48 ( $R^2=.48$ ) โดยการกำกับตนเองในการรู้สารสนเทศและการรู้สารสนเทศมีความสัมพันธ์กันระดับปานกลาง ( $r=.69$ ) ซึ่งสามารถนำมาเขียนเป็นสมการทำนายแบบคะแนนดิบได้ดังนี้

$$\text{การรู้สารสนเทศ} = .97 + .76^{***}(\text{การกำกับตนเองในการรู้สารสนเทศ})$$

โดยนักศึกษาที่มีคะแนนการกำกับตนเองในการรู้สารสนเทศเพิ่มขึ้น 1 คะแนน จะมีคะแนนการรู้สารสนเทศเพิ่มขึ้น .76 คะแนน

4. ปัจจัยในการกำกับตนเองที่ส่งผลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ โดยการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยส่วนบุคคล การกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยจากสภาพแวดล้อม และการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยพฤติกรรมสามารถใช้อธิบายการรู้สารสนเทศได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ( $F=128.60, p<.001$ ) การกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยส่วนบุคคล การกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยจากสภาพแวดล้อม และการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยพฤติกรรมสามารถอธิบายการรู้สารสนเทศได้ร้อยละ 49 ( $\text{Adjusted } R^2=.49$ ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .70 การกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยส่วนบุคคล ( $\beta=.26, p<.001$ ) และการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยพฤติกรรม ( $\beta=.41, p<.001$ ) ที่สามารถอธิบายการรู้สารสนเทศได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยจากสภาพแวดล้อมสามารถอธิบายการรู้สารสนเทศได้อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ( $\beta=.10, p=.066$ ) ซึ่งสามารถนำมาเขียนเป็นสมการทำนายแบบคะแนนดิบได้ดังนี้

การรู้สารสนเทศ =  $.98 + .24^{***}$ (การกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยส่วนบุคคล) +  $.10$ (การกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยจากสภาพแวดล้อม) +  $.41^{***}$ (การกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยพฤติกรรม)

แสดงว่าถ้านักศึกษามีคะแนนการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยส่วนบุคคลเพิ่มขึ้น 1 คะแนน นักศึกษาจะมีคะแนนการรู้สารสนเทศเพิ่มขึ้น .24 คะแนน เมื่อการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยจากสภาพแวดล้อมและการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยพฤติกรรมคงที่ ถ้านักศึกษามีคะแนนการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยจากสภาพแวดล้อมเพิ่มขึ้น 1 คะแนน นักศึกษาจะมีคะแนนการรู้สารสนเทศเพิ่มขึ้น .10 คะแนน เมื่อการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยจากบุคคลและการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยพฤติกรรมคงที่ และถ้านักศึกษามีคะแนนการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยพฤติกรรมเพิ่มขึ้น 1 คะแนน นักศึกษาจะมีคะแนนการรู้สารสนเทศเพิ่มขึ้น .41 คะแนน เมื่อการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยจากบุคคลและการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยสภาพแวดล้อมคงที่

### อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่องการศึกษาปัจจัยในการกำกับตนเองที่ส่งผลในการรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ ผู้วิจัยได้อภิปรายผลเป็นรายข้อตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

1. นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์มีพฤติกรรมในการรู้สารสนเทศ ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปัจจุบันมีแหล่งสารสนเทศมากมายซึ่งส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปของแหล่งสารสนเทศออนไลน์ รวมไปถึงข้อมูลข่าวสารที่นักศึกษาสามารถรับได้มีแหล่งที่มาส่วนหนึ่งจาก social media ส่งผลให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง เกิดเป็นคลังความรู้ที่มีอยู่รอบตัวและสะสมอยู่ในตัวของนักศึกษาเอง (นฤมล รื่นไวย์, 2552) รวมไปถึงการปรับปรุงกรอบสมรรถนะสำหรับนักศึกษาครูในศตวรรษที่ 21 ของครุสภาที่เน้นให้นักศึกษามีทักษะทางด้านการเรียนรู้ที่ทันสมัยรวมถึงทักษะการใช้ทรัพยากรในการเรียนการสอนทำให้คณะครุศาสตร์ จึงมีการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนในสอดคล้องกับกรอบดังกล่าว (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552) สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปภาดา เจียวก๊ก (2547) ชูชีพ มามาก แววดา เตชาทวิวรรณ และอารีย์ ชื่นวัฒนา (2553) อังคณา แวชอหေး และ สุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) กาญจนา คำสมบัติ (2562) แต่แตกต่างกับงานวิจัยของ ไปรมา เอียงราช ชุตินา สัจจามันท์ และ ทรงพันธ์ เจริมประยงค์ (2560) ที่พบว่ามึระดับการรู้สารสนเทศโดยภาพรวมอยู่ในระดับต่ำและงานวิจัยของ สุวัฒน์ พระนิมิตร (2552) วลัยลักษณ์ อมรสิริพงษ์ (2561) ภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทจักร์ (2558) ที่พบว่าระดับความสามารถด้านการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับมาก

เมื่อแยกพิจารณาการรู้สารสนเทศออกตามรายด้านพบว่า การรู้สารสนเทศของนักศึกษาครูศาสตร์มีการกำหนดความต้องการสารสนเทศ การเข้าถึงสารสนเทศ และการประยุกต์ใช้สารสนเทศมีค่าคะแนนอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากกระบวนการเรียนการสอนในปัจจุบันที่เปลี่ยนรูปแบบเป็นแบบ active learning มากยิ่งขึ้นทำให้ผู้เรียนจำเป็นต้องศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลประกอบการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งก่อนที่ผู้เรียนจะสามารถสืบค้นได้นั้นผู้เรียนจำเป็นต้องรู้ความต้องการของตนเอง กำหนดความต้องการของแหล่งข้อมูล กำหนดคำสำคัญ ขอบเขตที่ต้องการศึกษา และรู้ว่าข้อมูลประเภทใดควรนำไปใช้ประกอบในการเรียนการสอนแต่อาจยังไม่สามารถวางแผนในการสืบค้นได้อย่างถูกต้องเท่าที่ควร ทั้งนี้การกำหนดความต้องการ การเข้าถึงการสืบค้นต่างๆ สามารถทำได้ง่ายในยุคปัจจุบันที่มีเครื่องมือที่ช่วยค้นหาได้อย่างมากมาย รวมไปถึงความฉลาดของ search engine ที่สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้ใช้เพื่อไปประเมินความต้องการได้ รวมไปถึงการใช้คำในการค้นหา การใช้วลี การตัดคำ การใช้ตรรกะบูลีนในการจำกัดการค้นหาข้อมูลให้ตรงตามความต้องการมากยิ่งขึ้น (สุพิศ ศิริรัตน์ ชุตินา สัจจามันท์ และพวา พันธุ์เมฆา, 2555)

ด้านการประเมินและจัดการสารสนเทศ มีค่าคะแนนอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ กาญจนา คำสมบัติ (2562) วลัยลักษณ์ อมรสิริพงศ์ (2561) แต่แตกต่างกับงานวิจัยของ ปภาดา เจียวก๊ก (2547) ชูชีพ มามาก แววดา เตชาทวิวรรณ และอารีย์ ชื่นวัฒนา (2553) อังคณา แวขอเหาะ และ สุรชาติพิทย์ เกียรติวานิช (2553) อาจเนื่องมาจากนักศึกษาสามารถทราบถึงหลักเกณฑ์ในการพิจารณาคุณค่าและความน่าเชื่อถือของข้อมูล โดยอาศัยจากประสบการณ์ในการสืบค้น และการเรียนรู้ของนักศึกษาในยุคปัจจุบันที่เป็นการเรียนรู้ในรูปแบบของยุคดิจิทัล ยุคของข่าวสารข้อมูลที่หลากหลายทำให้ผู้เรียนได้พิจารณาข้อมูลที่ได้ด้วยเครื่องมือที่มีหลากหลายช่องทางและการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลนั้น ต้องมีการใช้เทคนิคการสอนและรู้สารสนเทศดำเนินการไปด้วยกัน (Becker, 2018) การเรียนรู้สำหรับผู้เรียนในยุคนี้สามารถเรียนรู้ได้จากหลากหลายช่องทางที่เป็นการศึกษาแบบเปิดส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้มากยิ่งขึ้น ทั้งการศึกษาแบบเปิด (MOOC) ที่สามารถเข้าไปศึกษาได้ตามอัธยาศัยซึ่งการตัดสินใจส่งผลต่อการรู้สารสนเทศ ประกอบไปด้วยการเข้าถึงการประเมินใช้ซึ่งผู้ที่มีทักษะการรู้สารสนเทศจะได้เปรียบในเชิงการตีความหมายหรือการได้มาซึ่งข้อมูลและยังแสดงให้เห็นว่าการได้มาหรือการรู้สารสนเทศมาจากองค์ประกอบต่างๆด้วยเช่นกัน (Santos and Mayoral, 2018)

ด้านการมีจริยธรรมในการใช้สารสนเทศมีค่าคะแนนอยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ กาญจนา คำสมบัติ (2562) วลัยลักษณ์ อมรสิริพงศ์ (2561) ปภาดา เจียวก๊ก (2547) แต่แตกต่างจากงานของ ไปรมา เหยียงราช ชุตินา สัจจามันท์ และ ทรงพันธ์ เจริมประยงค์ (2560) อังคณา แวขอเหาะ และ สุรชาติพิทย์ เกียรติวานิช (2553) และ (สุพิศ ศิริรัตน์ ชุตินา สัจจามันท์ และพวา พันธุ์เมฆา, 2555) ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากการให้ความรู้ด้านการละเมิดผลงานผู้อื่นมีการถ่ายทอดจาก

แหล่งข้อมูลที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น ซึ่งแนวคิดของกรอบการรู้สารสนเทศ 1 ใน 6 กรอบที่ระบุว่าข้อมูลที่มีคุณค่านั้นปรากฏอยู่ในบริบทต่าง ๆ รวมถึงวิธีปฏิบัติในการเผยแพร่การเข้าถึงข้อมูลการเก็บข้อมูลส่วนบุคคลและกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา ผู้ที่นำไปใช้ต้องทำความเข้าใจคุณค่าที่หลากหลายของข้อมูล มีการเปิดให้นำไปใช้งานได้ในระดับต่างๆ ผู้ใช้ข้อมูลจึงควรเข้าใจถึงสิทธิและความรับผิดชอบของตน ควรมีการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลนั้นๆ (American Library Association, 2015) รวมถึงการให้ความรู้ในการเขียนบรรณานุกรมที่นักศึกษาจะได้ใช้จริงในการทำรายงาน และทำวิจัยในชั้นเรียน ทำให้นักศึกษาอาจตระหนักถึงการให้ข้อมูลถึงแหล่งที่ได้มาซึ่งข้อมูลเหล่านั้น และการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่จากหน่วยงานทั้งทางภาครัฐและเอกชนที่รณรงค์เรื่องการละเมิดลิขสิทธิ์อย่างจริงจังมากยิ่งขึ้นในยุคปัจจุบัน

2. พฤติกรรมการกำกับตนเองในการรู้สารสนเทศของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ พบว่าการกำกับตนเองในการรู้สารสนเทศของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของเบญจวรรณ ต้นประดิษฐ์ และ สุภาณี สนธิรัตน์ (2558) ธัญลักษณ์ บรรลิจิตกุล นภา เขยสุวรรณ และ วิไลพร สิงหนัดกิจ (2556) นั้นหมายถึงว่านักศึกษาคณะครุศาสตร์ มีการกำกับตนเองตามแนวคิดของ Zimmerman (1998) ที่กล่าวว่า การกำกับตนเอง (Self-regulation) เป็นกระบวนการที่บุคคลตั้งเป้าหมายสำหรับตนเอง บันทึกพฤติกรรมตนเอง และคิดกลวิธีให้บรรลุเป้าหมายด้วยตนเอง บุคคลจะเป็นผู้ควบคุมกระบวนการนี้ด้วยตนเอง นอกจากนี้อาจกล่าวได้ว่าการที่นักศึกษากำกับตนเองได้ดีนั้นเป็นผลมาจากความพยายามของผู้เรียนที่จะควบคุมพฤติกรรม แรงจูงใจ อารมณ์ และ ความรู้สึกของตนเอง มีการตั้งเป้าหมายที่ผู้เรียนพยายามจะทำให้สำเร็จตามเป้าหมาย ซึ่งเป้าหมายที่ตั้งขึ้นนั้นจะเป็นแนวทางที่ผู้เรียนสามารถเตือนตนเองทั้งนี้การกำกับตนเองให้ประสบความสำเร็จได้นั้นขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียนเองเป็นสำคัญ (Schunk and Zimmerman, 1994; Pintrich, 1995)

3. อิทธิพลการกำกับตนเองที่ส่งผลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ พบว่า การกำกับตนเองในการรู้สารสนเทศมีความสัมพันธ์กับการรู้สารสนเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าหากนักศึกษาหรือผู้เรียนที่มีการกำกับตนเองได้ดีย่อมส่งผลที่ดีในด้านต่างๆที่ตั้งใจกระทำรวมไปถึงด้านการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทูติยา จันทรปลอด (2550) ภูษิต วงศ์หล่อสายชล (2555) ปวีร์ ม่วงชื่น (2559) จักรพงศ์ วารี อุดมหอมคำ ขจรศักดิ์ สงวนสัตย์ และ ประชิต อินทะกนก (2561) ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากการกำกับตนเองนั้นทำให้บุคคลสามารถกระทำทุกอย่างได้ประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น เป็นผลสืบเนื่องมาจากการกำกับตนเองอาศัยการกำหนดกฎเกณฑ์ และกลยุทธ์ในการเรียนรู้ของตนเองได้ ได้แก่ กลุ่มผู้เรียนที่มีเมตาคognition มีแรงจูงใจและมีพฤติกรรมที่กระตือรือร้น ผู้เรียนในกลุ่มนี้จะเป็นผู้ที่ตระหนักในความสามารถของตนเองสูง เป็นผู้ที่ริเริ่มกระบวนการเรียนรู้ มีกลยุทธ์ในการเรียนรู้ที่สามารถ

วางแผนตรวจสอบและประเมินการเรียนรู้เพื่อการปรับปรุงแก้ไขได้ด้วยตนเอง (ใจทิพย์ ฌ สงขลา, 2550)

ซึ่งนอกจากนี้การกำกับตนเองเป็นกระบวนการที่บุคคลตั้งเป้าหมายสำหรับตนเอง บันทึกพฤติกรรมตนเอง และคิดกลวิธีให้บรรลุเป้าหมายด้วยตนเอง บุคคลจะเป็นผู้ควบคุมกระบวนการนี้ด้วยตนเอง (Zimmerman, 1998) นอกจากนี้การที่ผู้เรียนที่มีการกำกับตนเองจะตระหนักถึงการรับรู้ข้อเท็จจริงว่า ตนเองมีทักษะหรือไม่มีทักษะสำหรับเรื่องที่จะศึกษา เป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นในการแสวงหาข้อมูล และทำงานเป็นขั้นเป็นตอนจนสามารถเรียนรู้งานนั้นๆ รู้จักวิธีแก้ปัญหาเมื่อประสบกับอุปสรรคต่างๆ เช่น สภาพแวดล้อมในห้องเรียนไม่ดี อาจารย์สอนไม่เข้าใจ หรือไม่เข้าใจบทเรียนในตำรา เป็นต้น ผู้เรียนที่มีการกำกับตนเองเห็นการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เป็นระบบและควบคุมได้ และมีความรับผิดชอบต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนที่เกิดขึ้นของตนเอง (Zimmerman and Martinez – Pons, 1986)

4. ปัจจัยในการกำกับตนเองที่ส่งผลต่อการรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ โดยการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยส่วนบุคคล การกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยจากสภาพแวดล้อม และการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยพฤติกรรมส่งผลต่อการรู้สารสนเทศได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทุติยา จันทร์ปลอด (2550) ภูจิต วงศ์หล่อสายชล (2555) ปวีร์ ม่วงชื่น (2559) จักรพงศ์ วารี อุดม หอมคำ ขจรศักดิ์ สงวนสัตย์ และประชิต อินทะกนก (2561) ซึ่งอาจเป็นผลสืบเนื่องมาจากการกำกับตนเองที่มีแนวคิดพื้นฐานมาจากของทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของ Bandura ซึ่งมีความเชื่อว่าพฤติกรรมของคนเรานั้น ไม่ได้เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากปัจจัยทางสภาพแวดล้อมแต่เพียงอย่างเดียว หากแต่จะต้องมีปัจจัยส่วนบุคคล (ปัญญา ชีวภาพ และสิ่งภายในอื่นๆ) ร่วมด้วย และการร่วมของปัจจัยส่วนบุคคลนั้นจะต้องร่วมกันในลักษณะที่กำหนดซึ่งกันและกัน (Reciprocal Determinism) กับปัจจัยทางด้านพฤติกรรมและสภาพแวดล้อม (Bandura, 1986)

เมื่อแยกพิจารณารายด้านพบว่านักศึกษามีคะแนนการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยพฤติกรรมส่งผลต่อการรู้สารสนเทศได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการกำกับตนเองที่มาจากปัจจัยส่วนบุคคลนั้นเป็นการกำกับตนเองที่มีผลมาจากการสังเกตตนเอง การตัดสินใจตนเอง และการแสดงปฏิกิริยาต่อตนเอง โดยผู้เรียนจะแสวงหาการตอบสนองการเรียนรู้อย่างจำเพาะจงในด้านดี (สาลินี จงใจธรรม นำชัย ศุภฤกษ์ชัยสกุล และ วินัย คำสุวรรณ, 2558) นอกจากนี้การจัดโครงสร้างและการปรับเปลี่ยนรูปแบบ การกำหนดจุดมุ่งหมาย การวางแผน รวมไปถึงการประเมินตนเอง พิจารณาจากการกระทำของตนเองเป็นสิ่งที่เกิดจากการกำกับตนเองส่วนบุคคล และการกำกับตนเองในด้านพฤติกรรม ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของการรู้สารสนเทศที่ต้องการ กำหนดจุดมุ่งหมายของสารสนเทศที่ต้องการ นอกจากนี้การประเมินตนเองจะเป็นเป็นการประเมิน

ตนเองตามความเป็นจริง จะนำไปสู่การรับรู้ความสามารถของตนได้อย่างถูกต้อง (Schunk ; & Zimmerman, 1994)

ในส่วนของปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมพบว่าไม่ส่งผลต่อการรู้สารสนเทศได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการรู้สารสนเทศที่มีลักษณะในการเสาะแสวงหาสารสนเทศส่วนใหญ่ เป็นลักษณะในการปฏิบัติส่วนบุคคลใช้การตัดสินใจหรือพิจารณาในการตัดสินใจของสารสนเทศเหล่านั้นด้วยตนเอง ซึ่งแตกต่างจากการเรียนการสอนที่มีสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน จะเห็นได้ว่าการกำกับตนเองที่มีผลมาจากปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมจะส่งผลต่อการปฏิบัติ ผลของการใช้ตัวแบบ การพูดชักชวน และโครงสร้างสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ (สาลินี จงใจธรรม นำชัย ศฤกษ์ชัยสกุล และ วินัย คำสุวรรณ, 2558) สอดคล้องกับงานวิจัยของจักรพงศ์ วารี อุดม หอมคำ ขจรศักดิ์ สงวนสัณฑ์ และ ประชิต อินทะกนก (2561) ที่พบว่ากลุ่มผู้เรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงที่มีรูปแบบการกำกับตนเองด้านสิ่งแวดล้อม มีคะแนนเฉลี่ยของระดับประสิทธิภาพในการสร้างสื่อการสอนมัลติมีเดียสูงกว่าการกำกับตนเองด้านอื่นๆ งานวิจัยนี้ทำการทดลองโดยให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มจึงทำให้ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมส่งผลต่อการเรียนรู้มากกว่าด้านอื่นก็เป็นได้

#### ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. สถาบันการศึกษาควรส่งเสริมสภาพแวดล้อมทางกายภาพ และสถานที่สืบค้นส่วนบุคคล เพื่อพัฒนาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์
2. ควรสนับสนุนและส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถวางแผน และตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้สารสนเทศได้ด้วยตนเอง ในส่วนที่ส่งเสริมปัจจัยการกำกับตนเองที่เป็นปัจจัยส่วนบุคคลแลปัจจัยจากสภาพแวดล้อม
3. สถาบันการศึกษาควรส่งเสริมการให้ความรู้แก่คณาจารย์ในการเรียนการสอนที่ส่งเสริมกลวิธีการกำกับตนเองให้แก่ผู้เรียนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้

#### ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. เพิ่มการวัดทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ในด้านอื่นๆ
2. ศึกษาในบริบทนักศึกษาคณะอื่นๆเพิ่มเติมจากนักศึกษาคณะครุศาสตร์
3. ส่งเสริมการเรียนรู้ในรูปแบบที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ตอบโจทย์ความคุณสมบัติของบัณฑิตในศตวรรษที่ 21